

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Hoc persecutionis genus ab ipsis Apostolorum coepisse temporibus. Cap.
24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

honorat, ne episcopi sint: Ecclesie tecta struit, vt fidem destruat: te in verbis, te in ore circumfert, & omnia omnino agit ne tu vt Deus, ita pater esse credaris. Ac nonnullis interiectis ipsum alloquens atq; increpans Constantium: Tu, inquit, omnium crudelissime damno maiore in nobis & venia minore defecis: subrepis nomine blandimenti: occidis specie religionis, impietatem peragis: Christi fidem, Christi mendax prædicator extinguis: non relinquis saltem miseris excusationes, vt æterno iudici suo pœnas & aliquas laniatorum corporum præferat cicatrices, vt infirmitas defendat necessitatem. Scelestissime mortalium omnia persecutio- nis mala ita temperas, vt excludas & in peccato veniam, & in confessione martyrium.

Hoc persecutionis genus ab ipsis Apostolorum cepisse temporibus. CAPVT XXIII.

AT fortè rarior hæc fuit tam periculosa persecutio: imò verò frequentissima, quæ omnem Ecclesie Christianæ ætatem affixerit: erant enim & Apostolorum temporibus, qui speciem pietatis præ se ferrent, virtutem eius abnegarent: qui domos penetrabant, & captiuas ducebant mulierculas oneratas peccatis, homines corrupti mente & circa fidem reprobi, quorum insipientiam omnibus aliquando Paulus aiebat fore manifestam: erant tum Hymenæus & Philetus, qui à veritate exciderant, asse-

2. Timoth. 3.

1. Timoth. 2.

1. Timoth. 1.

Ad Titum 1.

G

difces-

DE VARIIS PIORVM

Actor. 20.
2. Ioan. 1.

discessum ingressuros esse lupos rapaces, non parentes gregi: multosque seductores B. Ioannes Apostolus etiam tum exisse dicit in mundum. Et quænam obsecro fidei pars, progressu temporum non est ab hæresibus oppugnata? Et enim veritatis inimicus diabolus, à primis exorsus nostræ professionis articulis, de vno Deo atq; vno rerum omnium inuisibili principio, maxima statim grauiissimaq; bella suscitauit. Simulatque enim homines Christiani, suam aperte fidem profiteri, & quæ diuinitus acceperant, palam quoque cæteros docere, cœpissent, breueque illud verbum, Credo in vnum Deum Patrem omnipotentem creatorem cæli & terre, omnium iam in ore credentium versaretur, prodierunt è scholis philosophorū, varijs argutijs instructi homines impij: qui prima religionis Christianæ semina, iam recens hominum cordibus mandata, quasi fluminum inundatione, obruere conarentur. Videbat enim diabolus, hominum animis à prophano idolorum cultu iam iam abstractis, fucum sese facere, hac quidem in parte, posse facilius, atque rudiores adhuc Christi discipulos, iam primum salutis iter ingressos, offusa eiusmodi errorum caligine, à proposito fine salutis abducere. Itaque se illi tum ministros ac satellites præbuere Simon Magus, Menander, Saturninus, Valentinus, Marcion, Cerdon, Gnostici, Patritiani, Seueriani, Manichæus, Seleuchus cæteri que eiusdem ordinis pietatis hostes: quorum eiusmodi erant impia & fabulosa commenta, vt effectori omnium Deo aut quædam creata subtraherent, eorumque procreationem non illi, sed angelis seu occultis quibusdam potestatibus assignarent: aut cum mala quædam esse suapte natuta, ab ijs insulsissimè crederentur, duo rerum principia duosque deos alterum bonum, malum alterum, & vnum lucis, alium tenebrarum esse confingerent. Et quis sine ingenti nausea prosequatur quas isti fabulas, siue de natura rerum atque principijs, siue de seculis varijs, magna inter se concertatione texuerunt? Diuersis enim fidei corruptionibus, vnoquoque seorsim scisma componente, proprias illi sectas, propriosque habere sectatores; diuersasque in partes fratrum scindentes vnitatem, per doctrinæ corruptellam, castum ecclesiæ cubile macularunt. Verum cum eius incrementa atque progressus, non modò his artibus non impedirentur, sed fugatis discussisq; tenebris, illustrior seipsaq; constan-

constantior, in vnus Dei omnium effectoris ac moderato-
ris cognitione, in dies euaderet; secundam est oppugnatio-
nem aggressus: atque alterum pietatis fundamentum, quod
vnus Dei hominumque mediatoris fide cōtinetur, sub ipsa
nihilominus eiusdem professione demoliri conatus est: quæ
quidem oppugnatio priore periculosior grauiorque videri
iure debuit, quod iam hostis difficillimis in rebus, minus
aperta fronte se proderet. Siquidem præter nomē Christia-
num, vnus Dei principiique professione & pleniore confes-
sione iam tectus, minus multis formidandus apparuit. Hoc
illi in prælio fidelem operam præstiterunt Arrius, Sabel-
lius, Apollinaris, Photinus, Pelagius, Nestorius, Eutices: per
quos aut filio Dei Christo cum Patre æqualitas, aut naturæ
humanæ integritas detrahebatur. Aut personarum in vno
mediatore discretio, aut naturarū confusio statuebatur, aut
certè Dominicæ mortis violabatur sacramentum, cuius vir-
tus ad recuperandam iustitiam non necessaria diceretur. Et
enim Arrius quidem gradus quosdam in Deo constituens,
minoremq; asserens patre filium, Christum nobis, sine vera
diuinitate reliquit. Sabellius cum inextricabili errore con-
fusus, vnicam in Deo personam esse ex naturæ vnitae colli-
geret, patrem quoque naturam humanam suscepisse, in eaq;
passum esse constituit. Photinus Pauli Zamosateni sequu-
tus amentiam, nihil aliud esse Christum quàm hominē præ-
dicauit. Nec verò Nestorius ab hoc pernicioso recessit er-
rore, qui sola nominis communicatione, Mariæ filium cen-
suit Dei filium appellandum: & eam quam Dei matrem
tota semper Ecclesia credidit Christotocon nō Theotocon
oportere nuncupari. Apollinaris in Christo diuinitatem ag-
noscens, integram passus non est hominis in eodem rema-
nere naturam. Quippe assumpta carne aut animā, aut certè
mentem defuisse, quod eius vicem abundè suppleret ipsa di-
uinitas. Eutices noui sacrilegij prophanus assertor, vnitio-
nem quidem confessus est duarum in Christo naturarum;
sed ipsa vnitioe id dixit effectum, vt ex duabus vna rema-
neret, nullo modo alterius existente substātia, quæ sanè fieri,
nisi aut consumptione aut separatione, non posset. Pelagius
superbo errore, naturæ asserens sanitatem, gratiæ Christi in
eius morte preparatam respuit medicinam: dumque paruu-
lorum nascentium negat sub diabolo captiuitatem, eorum

*Vide Leonē
serm. 8. de
natiuitate
Domini, &
serm. 4.*

*De Sabellio
quiddam est
apud Euse-
bium lib. 7.
eccles. hist.
cap. 5.*

G ij

Christum

DE VARIIS PIORVM

Christum non credit esse redemptorem. Alij phantasticum non verum Christo corpus tribuerunt, vereque passum & mortuum esse negauerunt. Alij docuere Christum non nostræ corpus habuisse substantiæ, sed ab elementis superioribus subtilioribusq; sumptum esse, ac mundo redditum, cum post resurgens sine corpore in cælum ascendit. His igitur tam varijs erroribus, oppugnata est catholica de Christo fides: his fascino multi, suam in perniciem acti sunt precipites: his prædo grassabundus, per Christianum orbem circumuolans, captiuos abduxit multos ac perdidit. Cæterum & tertiam nihilominus nostræ professionis partem inuasit hostis acerrimus, ac de ipsa ecclesia mouere grauissimas lites coepit, vt dum hic offundit tenebras, errores quoscunq; velit introducat liberius. Et Donatistas quidem iam olim, ad oppugnationem rei huius impulerat: quorum aduersus ecclesiam castra communita, per annos complures, Africam occuparunt. Sed hac ætate præcipuè, varius est ac multiplex hostis exortus: cuius id agitur omni conatu, vt quænam, & vbi sit Christi ecclesia, domusque Dei, in qua nos oporteat conuersari, nesciatur. Itaque salutis humanæ, veræque pietatis perpetuus hostis diabolus, omnia molimina contra familiam Christi versans, cum eam externis persecutionibus oppugnasset, non destitit eandem malignis quibusdam viris seductoribusque repertis, intestinis bellis quaterere: vt fraudulentis, fallacesque homines, simulato tantum nomine Christianæ religionis induto, si quos fidelium persuasionis suæ fraudibus deciperet, mortiferis errorum laqueis implicatos, perderent. Atque hoc genere persecutionis, maximas tandem, vbique locorum, ecclesiæ ruinas dedit, orbem vniuersum labefactauit, florentissimas ecclesias, varijs scædatis erroribus, Antichristo possidendas tradidit. Namq; tanquam actis cuniculis, nomine Christiano, molimina sua & conatus occultans, tandem ipsum propè subuertit nomen atque calcavit; Qui mundum perfidia corrupit, prætextu Christianismi, effecit is tandem, vt nec Christianus vellet mūdus, magna ex parte, nominari. Deplorabat hoc Dominus per Prophetam, cum diceret: Pastores multi demoliti sunt vineam meam, conculcauerunt partem meam, dederunt portionem meam desiderabilem in desertum solitudinis: posuerunt eam in dissipationem, luxitq; super me, desolata desolata

Hierem. 12.

desolata est omnis terra : quia non est qui recogitet corde. Pastores enim intelligit Propheta multos, quales esse in populo Christiano, beatus Iacobus nolebat, cùm scriberet : Nolite plures magistri fieri, fratres mei, scientes quoniam maius iudicium sumitis. Magistri enim plures tunc fiunt, cum diuersa atque inter se aduersa sentiunt; cùm verò idipsum dicunt omnes, & verum dicunt, ab vnius magistri sententia non recedunt. Illi multi sunt, quia distracti atq; diuisi in catholica verò, vnus prædicatur pastor : quia per adhaerentes ac subiectos vni multos, vnitas fidei cōseruatur. Illorum igitur studijs ac perniciosis erroribus, exufflatur fides, corrumpitur religio : pars domini, quæ in hominibus est conculcatur, & quæ ex deserto frugifera floridaque facta erat, rursus in solitudinem, hoc est, vastum & sterile, atque incultum horridumque domicilium, redigitur. In quo dracones alta pace requiescant, & errorum viriorumque spinæ ac vepres, nemine refecante, cuncta operiant. Ac, ni fallor, de veteribus vmbrijs, quiddam simile reperio, si ex quarto Regum libro repetam, quæadmodum abductis in captiuitatem Israëlitis, gentes variæ, Samaritanis vrbibus occupatis, & dominum se colere profitebantur, & tamen vnaquæq; proprium quem sibi finxerat, colebat Deum. Sic enim corrupto & profligato Christianismo, varijs tanquam dijs proprijs, introducuntur errores : quibus tamen colere se Christum, qui eos sectantur, confidenter prædicant : sed tam falsò profectò, quàm se illi dominum colere, in sua deorum varietate credebant.

Iacobi 3.

4. Regū 17.

*Propinquante mundi sine hereticorum & scismaticorum
atque apostatarum persecutiones crebrescere.*

CAPVT XXV.

ITaque persecutionis hoc genus, quod ab ipsis Ecclesiæ incunabilis cœpit, nō modò temporum lapsu sopitum non est, verum etiã creuit magis magisque, vt quæ posteriora, eadem deteriora quoque & periculosiora tempora videantur, hoc nimirum Apost. ipse præuidebat, cùm diceret : Erunt in nouissimis diebus tempora periculosa, & recedent quidã à fide. Et beatus Petrus Dominici pastor ouilis : Fuerunt verò & pseudoprophetæ, inquit, in populo, sicut & in vobis erunt magistri mendaces, qui introducent sectas

1. Timoth. 4.

2. Pet. 2.

G üj perdi-